

266.

Z Kudlova.

Erb. 117, Bart. I. 136.

U - de - ri - lo tři štvr - ti na séd - mú, staň, mo - ja An - du - lin - ko,
 pod' se mnú, pů - jde - me ží - ti čer - ve - né kví - tí na na - šu
 lú - čin - ku ze - le - nú.

1.

Uderilo tři štvrti na sédmú,
 staň, moja Andulinko, pod' se mnú;
 půjdeme žíti červené kvítí
 na našu lúčinku zelenú.

Jak toho kvítečka nažala,
 do bílého šátečka svázala,
 svému milému, roztomilému,
 na vraného koníčka podała.

2.

Jen ty mne, koníčku, dobře nes
 přes hory přes doły, přes ten les
 pěkně si stúpaj, nic si nezúfaj,
 přijdeme k méj miléj ešče dnes.

267.

Z Prusenovic.

Erb. 183, Suš. 238.

Dyž tys mě nechtěl, mjěl si to po - vě - děť, že tvý o - čka čer - ný
 že tvý o - čka čer - ný, nechcó na mě hle - děť.

1.

Dyž tys mě nechtěl,
 mjěl si to pověděť,
 [: že tvý očka černý, :]
 nechcó na mě hleděť.